

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 171. Et recordatus est Petrus verbi quod dixerat ei Iesus. v. 72.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

O Bone Iesu quanto cum dolore vidisti illam electi discipuli tui fragilitatem & malitiam, qua sicut homines timidi mendacia mendacius cumulabat, exiguam hominum indignationem, plus quam te Deum, timens, quæ eo maior erat & detestanda magis quo maiora dona hæctenus à te perceperat: merebatur ergo vt in puncto ad infernum deturbaretur, sed tua misericordia est seruatus. At quid de alio iudico? de me ipso iudicabo. qui post tot & tanta, à te accepta, dona, post tot instructiones, & postquam omnia illa, quæ Petro & alijs sanctis acciderunt legi & cognoui tam facile te mentiendo adhuc subinde nego, si non verbo saltem opere. Et quidem Petrus timore mortis, & ego timore exiguæ forte hominum offensæ, vel complacentiæ, aut intuitu leuis alicuius commodi aut delectationis. Mirarer quod tam subito Petrus post tot dona & promissa te negasset, nisi Euangelium testaretur, sed & nisi experientia indies nos conuinceret (prò dolor) ægre de nobis tantum fragilitatem crederemus.

§. 170. *Et statim gallus iterum cantauit. v. 72.*

Ita vt Petrus cum cantum iam audiret bene, & perciperet animo, recordareturq; Christi verborum, quæ ei incredulo prædixerat. *priusquã gallus caneret me es negaturus*, inde moueretur ad contritionem, pœnitentiam ageret, & reconciliaret se iterum Deo, auilam & malam societatem fugiendo, addit autem Euangelista, & *statim gallus cantauit*, insinuando vt primum iurando abnegasset Christum, statim & sine mora gallum cantasse quo cantumoueretur ad amplius non peccandum, sed recantandum verba negationis nec persistendum in peccato suo sed fugiendum, dolendum, pœnitentiam agendum, agnosceretque veritatem doctrinæ Magistri sui, bonitatem, & clementiam, nolentis eum perdere, vt in ijs peccatis moreretur, sed ad omnium peccatorum consolationem & exemplum pœnitentiam ageret, & saluaretur.

§. 171. *Et recordatus est Petrus verbi quod dixerat ei Iesus. v. 72.*

Quæri solet, cur Christus permisit Petrum sic turpiter cadere, quæror inuenio causas, *primo* quidem ad nostram instructionem, vt scilicet nullus amodo præsumat, de propria iustitia & virtute, quantacunque virtute aut sanctitate polleat, præferrim cum viderit talem ac tantum virum sic cecidisse. 2. vt nullus quantumcunque malus aut peccator existat, desperet de venia, animaduertens quod Petrus post tantum flagitium suum Christo factus Ianitor & clauicalarius regni cælestis, atque caput ac Princeps fratrum suorum. 3. autem vt sciret postquam esset alijs Prælatus comparati cæteris peccantibus: vnde S. Greg. *Considerandum* inquit, *nobis est, cum*

Christus Petrum, quem Ecclesia sua proficere in pastorem disposuerat, ancilla vocem pertimescere & se ipsum negare permisit. Sed hoc inquit factum est magna pietatis dispensatione, ut qui futurus erat Pastor Ecclesie, in sua culpa disceret, qualiter alijs misereri debuisset. 4. Hoc idem permisit Christus ad utilitatem ipsiusmet Petri, quamuis per accidens, ut scilicet humilior atque cautior resurgeret, qui prius incaute & arroganter Christo promiserat dicens, *Etsi omnes scandalizati fuerint, sed non ego.* Merito ergo dicere poterat Petrus post ruinam illud psalmi: *priusquam humiliarer ego deliqui.* Audiens igitur galli cantum ad extra auribus corporeis, & mente reuoluens intus quid sit significaret, subito tactus dolore intellexit hunc esse Domini sermonem, & compleri quam ei prædixerat Iesus sui negatione, & perterritus cogitabat de magna Domini sui in se misericordia, & cura, qua præsens aperiebat aures mentis Petri, ut intelligeret, quid sibi vellet hic cantus. O felix cantus, felix auditus quo mouetur peccator, & redit ad cor, reuocatur à via deuia & aspera, ad vias planas & rectas, à via perditionis ad viam securitatis, à culpa ad gratiam.

Qui in æternum dominaris & solus potes omnia, Deus cæli & terræ moderator, ad cuius nutum omnes creaturæ contremiscunt, & cæli cardines nutant ego miser de limo effectus vel potius limus sordidus, cum tremore & trepidatione ad thronum tuæ Maiestatis venio, recorder cum Petro peccatorum meorum, tam grauium, quam multorum. agnosco & confiteor imbecillitatem meam, scio quod nihil sum: imò quod abominatio mera & horror existam coram tuo conspectu, si tua gratia & misericordia destituar, sine te nihil boni cogito, sine te nihil boni facio, sine te sum vas quoddam deperditum. non possum saluari sine te, in tua manu est omnis mea salus, recorder igitur iugiter sine obliuione tui, tuorum mandatorum & verborum, ut ea exequar, sicut oportet & expedit animæ meæ, ut sum & sedulus & fidelis. Amen.

§. 172. *Priusquam gallus cantet ter me negabis.*

Et hæc sunt verba veritatis tuæ Domine, quæ nec Petrus nec alij discipuli credere voluerunt, quo ad experientia fugæ suæ & scandali didicerunt cum detrimento animarum suarum: nunc autem quam magni æstimat pretiosissima verba tua Domine Petrus, cum eorum recordatur. Certo animadvertens te & infallibilem veritatem, & infinitam sapientiam esse neque posse fallere nec falli facile æstimati potest, ex nobis, qui deprehensa aliqua valde clara veritate mirabiliter intus ædificamur, ita ut non videatur seruis Dei vlla mundi doctrina comparabilis cum disciplina & doctrina quæ de cælo est. quando attentis auribus & cordibus audiunt verba dulcissima Euangelij, mirantur & inflammantur, & friget illis omne quod